

KOMUNIKAT PRASOWY nr 168/24

Luksemburg, 4 października 2024 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-438/23 | Protéines France i in.

Etykietowanie środków spożywczych: w braku nazwy przewidzianej w przepisach, państwo członkowskie nie może zakazać stosowania terminów tradycyjnie związanych z produktami pochodzenia zwierzęcego w celu oznaczenia produktu zawierającego białko roślinne

Pełna harmonizacja przewidziana w europejskich ramach informowania konsumentów stoi również na przeszkodzie środkom określającym progi zawartości białek roślinnych, poniżej których pozostaje dozwolone stosowanie nazw, innych niż nazwy przewidziane w przepisach, składających się z takich terminów w odniesieniu do środków spożywczych zawierających białko roślinne

Stowarzyszenie Protéines France, Union végétarienne européenne (Europejska Unia Wegetariańska, EVU), Association végétarienne de France (francuskie stowarzyszenie wegetariańskie, AVF) i spółka Beyond Meat Inc., cztery podmioty działające w sektorze produktów wegetariańskich i wegańskich¹, kwestionują dekret, który rząd francuski przyjął w celu ochrony przejrzystości informacji dotyczących żywności w handlu.

Ich zdaniem dekret ten, który do oznaczania produktów przetworzonych zawierających białko roślinne zakazuje stosowania takich nazw jak „kotlet” lub „kiełbasa” bez dodatkowych wyjaśnień, a nawet z nimi – takich jak „roślinny” lub „sojowy” – narusza rozporządzenie (UE) nr 1169/2011².

Podmioty te wniosły zatem do francuskiej rady stanu o stwierdzenie nieważności spornego dekretu. Mając wątpliwości co do zgodności tego dekretu z ww. rozporządzeniem Unii, sąd ten zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z kilkoma pytaniami prejudycjalnymi dotyczącymi wykładni tego rozporządzenia.

W swoim wyroku Trybunał uznał, że prawo Unii ustanawia **wzruszalne domniemanie**, zgodnie z którym informacje przekazywane zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu nr 1169/2011 **chronią w wystarczającym stopniu** konsumentów, w tym w przypadku całkowitego zastąpienia jedyne go komponentu lub składnika, którego znalezienia konsumenci mogą się spodziewać w środku spożywczym oznaczonym nazwą zwyczajową lub nazwą opisową zawierającą pewne terminy. Trybunał wyjaśnił, że państwo członkowskie może oczywiście przyjąć nazwę przewidzianą w przepisach³, która polega na skojarzeniu szczególnego wyrażenia z określonym środkiem spożywczym. Jednakże środek ograniczający się do zakazu stosowania pewnych terminów do oznaczania środków spożywczych o pewnych właściwościach (skład itp.) nie jest równoznaczny ze środkiem, zgodnie z którym żywność musi spełniać określone warunki, aby można ją było oznaczyć za pomocą terminów przyjętych jako nazwy przewidziane w przepisach. Jedynie ten ostatni środek pozwala zapewnić ochronę konsumenta, który powinien móc wyjść z założenia, że środek spożywczy oznaczony daną nazwą przewidzianą w przepisach spełnia warunki przewidziane specjalnie dla stosowania tej nazwy.

Jeżeli państwo członkowskie nie przyjęło nazwy przewidzianej w przepisach, nie może ono uniemożliwić producentom środków spożywczych na bazie białek roślinnych, poprzez ogólny i abstrakcyjny zakaz, **wywiązania się z obowiązku** wskazania nazw tych środków poprzez użycie **nazw zwyczajowych lub nazw opisowych**.

Jeżeli jednak organ krajowy uzna, że konkretne sposoby sprzedaży lub promocji środka spożywczego **wprowadzają konsumenta w błąd**, będzie on mógł wszcząć postępowanie przeciwko danemu podmiotowi prowadzącemu przedsiębiorstwo spożywcze i wykazać, że powyższe domniemanie zostało obalone.

Trybunał dodał, że harmonizacja przewidziana w szczególności sposób w prawie Unii stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przyjęło środek krajowy określający progi zawartości białek roślinnych, poniżej których pozostaje dozwolone stosowanie nazw, innych niż nazwy przewidziane w przepisach, składających się z terminów pochodzących z branż mięsnej i wędliniarskiej dla opisu, sprzedaży lub promocji środków spożywczych zawierających białko roślinne.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Protéines France reprezentuje interesy przedsiębiorstw działających na francuskim rynku białek roślinnych; EVU i AVF promują wegetarianizm, pierwszy podmiot w Unii, a drugi we Francji. Beyond Meat wytwarza i wprowadza do obrotu produkty na bazie białka roślinnego.

² [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 1169/2011](#) z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności.

³ Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011 przewiduje, że nazwą środka spożywczego jest jego „nazwa przewidziana w przepisach”. W przypadku braku takiej nazwy nazwą tego środka spożywczego jest jego „nazwa zwyczajowa”. Jeśli nazwa zwyczajowa nie istnieje lub nie jest stosowana, przedstawia się „nazwę opisową” tego środka spożywczego. Artykuł 2 ust. 2 lit. n), o) i p) tego rozporządzenia definiują te trzy pojęcia.